

Den 46. tysk-skandinaviske musikkuken i Scheersberg: 15.03.08-25.03.08

Det var en forventningsfull, om enn ganske trøtt, gjeng fra Vestlandet som kjørte inn på parkeringsplassen til Internationale Bildungsstätte Jugendhof i Scheersberg i Nord-Tyskland en ettermiddag i mars. Etter å ha sittet i en bil i ni timer (ikke inkludert danskebåten) var alle klare til å strekke på beina og begynne å spille. Men spillingen måtte vi vente med – første kvelden var det klart for introduisering av landene som skulle være med på kurset. Det var bra vi hadde hatt en lang kjøretur til å pønske ut et innslag...

Jeg heter Kjersti og spiller tverrfløyte. Jeg hadde den gleden å få spille i den 46. tysk-skandinaviske musikkuken (eller ”Der 46. Deutsch-Skandinavischen Musikwoche 2008” som den heter på lokalspråket) i påskeferien min i år. Tittelen er kanskje litt villedende, for det var i alt ti nasjonaliteter med på kurset – altså en del mer enn bare Skandinavia og Tyskland. Dette var ikke det første tysk-skandinaviske orkesterkurset jeg hadde vært på, så jeg hadde visse forventninger til det musikalske nivået. Og etter de første par dagene hvor vi alle måtte jobbe med å tilegne oss notene før vi kunne musisere ordentlig, var jeg absolutt ikke skuffet.

En av venninnene jeg dro sammen med hadde vært på musikkuken i Scheersberg flere ganger før, så jeg var også spent på hvordan det sosiale miljøet skulle være. ”Internationale Bildungsstätte Jugendhof Scheersberg” kan sammenlignes med en folkehøgskole i arkitektur, og dette gjorde at alle musikerne og instruktørene bodde på samme sted. Dette gjorde det lettere å bli kjent med nye folk – og når du samler unge musikere fra ti forskjellige land til et symfoniorkester og blandet kor, er du dømt til å møte mange nye ansikter.

Den muntre atmosfæren som hang som en blid sol over hele orkesterkurset, ble etablert allerede på åpningskvelden da de forskjellige nasjonene introduserte seg selv (noen i mer seriøse former enn andre). Det gode sosiale miljøet fortsatte blant annet gjennom folkedanskvelder og møtestunder i husets ”sosiale rom”. For de som ikke hadde nok med å tilegne seg den krevende musikken (blant annet Ravels ”Daphne og Chloe, ballettsuite 1 og 2” og Messiaens ”L’Ascension”), kunne de delta på tre huskonserter utover uken (som varte i ti dager – den lengste uken jeg har opplevd). Den siste huskonserten var den noe beryktede Midnattskonserten, som begynte ved midnatt etter siste hovedkonsert og varte til kvart på tre om natten. En flottere og mer variert huskonsert blir det lenge til jeg får oppleve (og delta på) igjen.

Selve konsertlokalene til de to store konsertene våre var ikke de mest imponerende jeg har vært i – en vakker kirke på 1. påskedag og en gymsal på 2. påskedag. Men den umiskjennelige, inspirerende og herlige følelsen du får når du mestrer et vanskelig repertoar som du har måttet jobbe mye med, var der like fullt som på alle andre kurs jeg har deltatt på. Det er dessuten ikke så mange steder som har mer idylliske omgivelser enn Scheersberg, med vindmøller, sletter og en blanding av tysk og dansk landsbyggstil. Og hvem slår fra seg sjansen til å øve på de muntlige tyskferdighetene, eller å bombe alle ikke-norske i en snøballkrig når vi plutselig våknet til 25 cm snø?

I tillegg vil jeg si at instruktørene i den tysk-skandinaviske musikkuken var noen av de kjekkeste jeg har møtt på. De fleste instruktører pleier å være flotte folk, men på dette kurset var de både imøtekommende og hyggelige, i tillegg til å være dyktige musikere, instruktører

og/eller dirigenter. En stjerne går i hatten til bidirigenten som fikk meg til å ville søke på sommerkurset jeg vet han har ansvar for – dessverre kolliderte dette med allerede etablerte sommerplaner, og jeg må ta til takke med tanken på å jobbe med ham neste påske, i den 47. tysk-skandinaviske musikkuken. Den håper jeg at jeg kommer med på, for dette kurset er ett som jeg absolutt har lyst å oppleve flere ganger.

Kjersti Haavet Bjørnson